

което не се срѣща въ познатитѣ преписи; второ, ржкописътъ, съ нѣкои заличаваня, оправки и отпращаня ме подсѣщаше не за простъ преписъ на готовъ текстъ, а за работа на съставителъ, и, най-сетне, въ езика се забелязваха повече особености отъ говора на пририлскитѣ краища, отгдето е билъ роденъ Паисий, отколкото въ кой и да било другъ преписъ. Но това не стигаше да убедя напълно себе си и още повече другиго. Знаехъ, че въ Ягичовия Archiv (XXII, 620—621) бѣше обнародвана разписка, подписана саморжчно отъ Паисия, и че сравнението на почерка въ историята и подписа на разписката ще реши най-лесно въпроса, особено пъкъ като гледахъ, че писмото не е шаблонно, а съдържа доста индивидуални особености. Презъ пролѣтта 1907 г., при едно свое идване въ София, обявихъ за находката въ Историческото дружество, а презъ юлий сжщата година, при второто си посещение на Света-гора, снабденъ съ снимка отъ Паисиевия подписъ въ разписката отъ 1761 г., разгледахъ и палеографски ржкописа, фотографирахъ една частъ отъ него, друга преписахъ и напълно се убедихъ въ правотата на предположението си. Съобщение за това, наедно съ текстъ и фотографски снимки отъ ржкописа и отъ подписа въ разписката дадохъ въ първото издание на тая си книга, а въ 1914 г. обнародвахъ цѣлия ржкописъ съ надлежнитѣ исторически и палеографски обяснения и факсимилета въ книгата си *Исторія Славѣновоългарскаа сокрана и нареждѣна Паисіемъ іеромонахомъ вѣлѣто 1762. Софія 1914.*

Като изпращамъ любознателния читателъ къмъ тоя ми трудъ, тукъ, за пълнота на македонскитѣ български старини, давамъ само заглавието и предисловието на Паисиевия първописъ и три фотографски снимки, отъ които една отъ текста на историята отъ 1762 г., друга отъ подписа на Паисия въ разписката му отъ 1761 г. и трета (на стр. 626) — отъ първата страница на предисловието.